

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 106/05-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča – Stavebně obchodní firma H., a akad. mal. a soch. Míry Trančíkovéj, bytom B., zastúpených JUDr. J. H., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 81 Cb 80/97-859 z 9. decembra 2002, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 62/03 z 24. septembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo V 9/2004-1268 z 29. novembra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča – Stavebně obchodní firma H. a akad. mal. a soch. Míry Trančíkovéj **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2005 doručená sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča – Stavebně obchodní firma H., a akad. mal. a soch. Míry Trančíkovéj, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“,

„sťažovateľka v 2. rade“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 81 Cb 80/97-859 z 9. decembra 2002 o vylúčenie veci z konkurznej podstaty (ktorým sa žaloba zamietla), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 62/03 z 24. septembra 2003 o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku a uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo V 9/2004-1268 z 29. novembra 2004, ktorým sa odmietlo dovolanie sťažovateľa proti druhostupňovému rozsudku v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že v konaní vedenom pod sp. zn. 81 Cb 80/97 sa sťažovateľ domáhal vylúčenia hnutelných a nehnuteľných vecí spísaných správcom konkurznej podstaty JUDr. J. J. úpadcu Želstav A-Z, spol. s r. o. (konkurzné konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 38 K 111/95). Správca konkurznej podstaty spísal podľa názoru sťažovateľov aj tie veci, ktoré vlastnil sťažovateľ v 1. rade, a keďže veci boli nadobudnuté počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bezpodielovou spoluvlastníčkou bola aj sťažovateľka v 2. rade. Sťažovateľ v 1. rade uvádza, že predmetné veci, ktorých vylúčenie z konkurzu navrhoval, nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. apríla 1992 uzatvorenej s Federálnym fondom národného majetku ČSFR podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov. Jednalo sa o časť podniku Železničného staviteľstva, š. p., Bratislava. Účinky prevodu majetku nastali dňom 1. mája 1992. Tieto veci nadobudol sťažovateľ v 1. rade ako podnikateľ – fyzická osoba.

Sťažovatelia spolu s Ing. T., Ing. M. založili spoločnosť Želstav A-Z, spol. s r. o., 23. júla 1992. Do tejto spoločnosti neskôr pristúpila aj Ing. S. G. dňom 23. novembra 1992. Sťažovatelia uvádzajú, že správca konkurznej podstaty spísal aj majetok, ktorý nikdy nepatril spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. V sťažnosti sa uvádza majetok, ktorého vlastníckmi podľa vyjadrenia sťažovateľov sú sťažovatelia, a nie úpadca Želstav A-Z, spol. s r. o. Medzičasom bol tento majetok podľa názoru sťažovateľov protiprávne speňažený v rámci konkurzného konania. Aj keď sa sťažovatelia zaviazali na vnesenie predmetného

majetku do spoločnosti Želstav A-Z, spol s r. o., dodatkami k spoločenskej zmluve, tieto dodatky nepovažujú za vkladuschopnú listinu, ktorá by mala za následok zmenu vlastníckeho práva k predmetným veciam. Sťažovatelia podľa svojho vyjadrenia nepodali návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd sa nezaoberali všetkými rozhodnutiami, ktoré namietal sťažovateľ v 1. rade a ktoré súviseli s danou právnou vecou.

Porušenie základných práv vidia sťažovatelia v tom, že krajský súd a najvyšší súd svojimi zamietavými rozhodnutiami porušili ich základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nevyklúčili z konkurznej podstaty úpadcu Želstav A-Z, spol. s r. o., majetok, ku ktorému mali vlastnícke právo sťažovatelia, a nie úpadca.

Na základe podanej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Ústavný súd v zmysle § 55 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení noviel odkladá vykonateľnosť uznesenia NS SR č. 1 Obdo V 9/2004 zo dňa 29. 11. 2004.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29. 11. 2004 sp. zn. 1 Obdo V 9/2004, ktorým odmietol dovolanie navrhovateľa porušil právo sťažovateľa JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča, Stavebně - obchodní firma H. ... podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. ÚS SR uznesenie NS SR č. 1 Obdo V 9/2004 zo dňa 29. 11. 2004 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

4. NS SR rozsudkom č. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. 9. 2003 porušil právo sťažovateľa JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča, Stavebně - obchodní firma H., ... podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. ÚS SR rozsudok NS SR č. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. 9. 2003 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

6. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 9. 12. 2002 sp. zn. 81 Cb 80/97-859, ktorým bola zamietnutá žaloba zo dňa 28. 8. 1997 porušil právo sťažovateľa JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča, Stavebně - obchodní firma H. ... podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

7. ÚS SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 81 Cb 80/97 zo dňa 9. 12. 2002 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

8. Ústavný súd SR priznáva primerané finančné zadosťučinenie, ako aj nemajetkovú ujmu vo výške 1.000.000,- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 7.950,- Sk. (...)“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy všeobecné súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil právny názor, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01 a I. ÚS 13/00).

Ústava rozdeľuje súdnu moc medzi ústavný súd a všeobecné súdy. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým orgánom ochrany ústavnosti, zatiaľ čo všeobecné súdy sú nezávislé súdne orgány ochrany zákonnosti, ich právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy. Nie sú v postavení nadriadenosti či podriadenosti, orgány jedného systému nenahradzujú orgány druhého systému v rozhodovacej právomoci v im zverených veciach. Ústavný súd preto nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd, ktorý nie je ďalšou (tretou alebo štvrtou) inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, nepreskúmava námietky porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým osobám a právnickým osobám ustanovujú napr. Občianskym súdnym

poriadkom, ak namietané porušenie práva nemôže znamenať porušenie základného práva alebo slobody zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 37/95).

V princípe subsidiarity má základ aj rozsah pôsobnosti ústavného súdu pri poskytovaní ochrany ústavným a základným právam a slobodám. Ústavný súd zásadne nemá oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Inými slovami, neprislúcha mu, aby sa zaoberal posúdením skutkových a právnych omylov, ktorých sa údajne dopustili všeobecné súdy, okrem prípadov a v rozsahu, v ktorom tieto omyly mohli mať za následok porušenie práv a slobôd chránených ústavou alebo dohovorom.

Ak je cieľom prerokovávanej ústavnej sťažnosti dosiahnuť zopakovanie, rozšírenie, a najmä iné vyhodnotenie dokazovania, a tým aj zmenu rozhodnutí všeobecných súdov, nemôže byť sťažovateľ pred ústavným súdom úspešný. Nezávislosť všeobecného súdnictva praktizovaná v jeho inštančnom usporiadaní sa prejavuje predovšetkým v oblasti dokazovania a hodnotenia dôkazov (I. ÚS 41/98).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť. Namietat' porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú totiž oprávnené len tie fyzické alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné podmienky spojené s nadobudnutím a uplatňovaním takýchto práv. Z konania o ústavnej sťažnosti sú preto vylúčené také návrhy, keď sťažovateľ nesplnil niektorú zo zákonných podmienok potrebnú pre vznik právneho vzťahu, porušenie ktorého namietal na ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 20/97).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uplatňovali porušenie viacerých základných práv, a to základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia sú zastúpení právnym zástupcom z radov advokátov. Právny zástupca v petite sťažnosti však uplatňuje iba vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti, zaoberal sa ústavný súd iba porušením základných práv uvedených v petite sťažnosti, teda čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v 1. rade svojou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. februára 2004 už raz namietal porušenie svojich základných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 81 Cb 80/97 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 62/03. Ústavný súd túto sťažnosť odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 154/04-36 z 12. mája 2004. V konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 154/04 sťažovateľ v 1. rade uplatňoval vyslovenie porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 19 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 286/05 sťažovatelia, zastúpení právnym zástupcom, uplatňujú v petite sťažnosti vyslovenie porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Teda v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 286/05 sťažovateľ v 1. rade duplicitne uplatňuje vyslovenie porušenia svojich základných práv rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho

súdu v časti základných práv čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše, v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 286/05 uplatňuje vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu. Vzhľadom na to sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd odmieta pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie z dôvodu prekážky res iudicata (prekážky veci právoplatne rozhodnutej).

Vo zvyšnej časti (namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu a namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa v 1. rade) ide o sťažnosť zjavne neopodstatnenú, pretože zo skutočností uvedených sťažovateľmi a nimi predložených dôkazov, najmä z rozsudku krajského súdu a najvyššieho súdu nevyplýva, že by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a ktoré by zároveň mali za následok porušenie označených základných práv alebo slobôd. Sťažovatelia si uplatňujú vyslovenie porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Avšak tento článok ústavy sa vzťahuje na porušenie práv rozhodnutím orgánu verejnej správy, nie všeobecnými súdmi. Pričom všeobecné súdy nie sú orgánmi verejnej správy. Z odôvodnení napadnutých rozhodnutí a z dôkazov predložených sťažovateľmi ústavný súd zistil, že krajský súd a najvyšší súd neporušili základné práva sťažovateľov. Správca konkurznej podstaty správne zahrnul majetok do konkurznej podstaty, ktorého vylúčenie navrhol sťažovateľ v 1. rade. Sťažovateľ v 1. rade nadobudol majetok v rámci privatizácie zmluvou o predaji časti podniku z 30. apríla 1992. Zmenou spoločenskej zmluvy podpísanou sťažovateľmi bol tento majetok vnesený do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o. Návrh na registráciu zmien spoločenskej zmluvy bol zaslaný Štátnemu notárstvu Bratislava I a návrh podpísal konateľ JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič 23. decembra 1992. Štátne notárstvo Bratislava I registrovalo zmenu spoločenskej zmluvy záznamom z 28. decembra 1992 pod č. RI 587/92. Uvedeným dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa účinnou. Stala sa vkladuschopnou listinou, pretože registráciou zmeny spoločenskej

zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom v roku 1992, podľa ktorého k platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností je potrebná jej registrácia štátnym notárstvom. Teda dňom registrácie zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom prešlo na spoločnosť Želstav A-Z, spol. s r. o., vlastníctvo k hnutelným a nehnuteľným veciam, ktoré žiadal z konkurznej podstaty vylúčiť sťažovateľ v 1. rade. Teda majetok bol správcom konkurznej podstaty spísaný oprávnene. Nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľa v 1. rade, že majetok do spoločnosti Želstav A-Z, spol. s r. o., nikdy vnesený nebol. Teda sťažnosť sťažovateľov je zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa v 1. rade, najvyšší súd rozhodol v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Sťažovateľ v 1. rade podal dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 62/03 z 24. septembra 2003. Týmto rozsudkom bol potvrdený rozsudok prvostupňového súdu – krajského súdu sp. zn. 81 Cb 80/97 z 9. decembra 2002, ktorým sa zamietla žaloba sťažovateľa v 1. rade o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len ak to pripúšťa zákon. Sťažovateľom v 1. rade napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je rozsudkom, na ktorý sa vzťahuje prípustnosť dovolania uvedená v § 238 ods. 1, 2 a 3 písm. a) a b) OSP, pretože nejde o zmenený, ale o potvrdzujúci rozsudok a jeho vydaniu síce predchádzalo zrušenie prvého rozsudku, ale súd prvého stupňa rozhodol rovnako ako v prvom rozsudku. Prípustnosť dovolania nevyplýva zo žiadneho ustanovenia § 238 OSP. Prípustnosť dovolania nevyplýva ani z dovolacích dôvodov uvedených taxatívne v § 237 OSP. Z toho dôvodu v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Sťažovatelia namietali v konaní krajského súdu a najvyššieho súdu aj zbytočné prietahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (II. ÚS 26/95). Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že ak vec bola právoplatne skončená skôr, ako sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov na ústavnom súde, ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00).

Vzhľadom na to, že sťažnosť na prietahy v konaní bola podaná až po právoplatnosti rozsudku krajského súdu, rozsudku najvyššieho súdu a uznesenia najvyššieho súdu (právoplatnosť 22. decembra 2004), právoplatným rozhodnutím všeobecných súdov bol odstránený stav právnej neistoty, a preto ústavný súd už nemá právomoc na prerokovanie tohto porušenia.

K veci treba poznamenať, že pokiaľ ide o obe konania najvyššieho súdu (odvolacie a dovolacie) sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj preto, že tieto súdy konali a rozhodli v primeranej lehote.

Sťažovateľka v 2. rade nebola účastníčkou konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 81 Cb 80/97 ani konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 6 Obo 62/03 a sp. zn. 1 Obdo V 9/2004. Vzhľadom na to je sťažnosť sťažovateľky v 2. rade podaná neoprávnenou osobou. Navyše, v petite sťažnosti právny zástupca sťažovateľov sťažovateľku v 2. rade ani neuvádza.

Na základe uvedeného ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005